

under Anholdelse er sikkert at flyde over Maalet, at lægge en Myndighed i Betjentens Haand, som Forholdet ikke kræver. — Naar der i § 16 er en Bestemmelse om, at Personer kunne udvises af Toget, vilde det maaste være rigtigt her at faa en Lovbestemmelse om, at visse Personer ikke skulle indlades i Toget, især berusede Personer. Hvorvel der vistnok er administrative Bestemmelser herom, turde det være paa sin Plads, at optage en Lovbestemmelse om, at berusede Personer ikke maa indlades, og hvis de ved en Fejltagelse ere komne ind i Toget, bør udsættes paa passende Steder eller i alt Fald forvares under Transporten paa et Sted, som ikke bruges til almindelig Passagertransport. — Bestemmelsen om Brugernes Ansvar paa aabne Overtørsler tror jeg, trænger til at forandres. Der har været en ret livlig Strid mellem Jærnbanebestyrelsen og Publikum i en lang Række af Aar angaaende dette Forhold, idet Lovgivningen kun sagde, at Overgangsled ikke maatte staa aabne, men ikke sagde, hvad der skulde ske, naar de stod aabne. Jærnbanebestyrelsen antog saa, at enhver, der var Bruger, maatte være ansvarlig, naar de stod aabne. Det blev prøvet ved Domstolene mangfoldige Steder i Landet, og Striden fik sin endelige Afslutning ved en Højesteretsdom af 1885, hvori det blev antaget, at det, at en Mand er Bruger af en Overtørsel, ikke er tilstrækkeligt til at paabyrde ham Ansvar; for at man kan paadrage ham Ansvar, maa han have gjort sig skyldig i tilregnelig Undladelse eller Forsømmelse. Efter at dette er sket, har Jærnbanebestyrelsen følt en naturlig Trang til at søge Ansvarligheden stærket, men naar Paragraffen nu gaar saa vidt, at den siger, at alle Brugere af en saadan Overtørsel ere ansvarlige for Lukningen, gaar den for vidt. Jærnbanebestyrelsen kan vistnok, ikke være tjent med at blive staaende ved den snævre Begrænsning, som Højesteretsdommen har givet Ansvar. Men en Begrænsning maa der til, og Grænsen kunde vel jagtens findes ad den Vej, at en enkelt Bruger ved Overtørskomst blev betegnet som den ansvarhavende for Lukningen saaledes, at naar det ikke kunde oplyses, hvem der havde gjort sig skyldig i Forsømmeligheden, var det ham; eller man kunde søge Overtørskomsten saaledes, at Ansvaret gik paa Tur mellem alle Brugere, at der altsaa var en Omgang saaledes, at de havde deres Uge, om man vil, naar der altsaa kommer et Tilfælde, hvor det ikke kan oplyses, hvem der bærer Skylden, saa er den, i hvis Uge Tilfældet falder, den skyldige. En eller anden Udvej maa findes; det

er for meget, naar enhver Bruger skal kunne gøres ansvarlig uden nogen Begrænsning; en Grænse bør der til, enten den nu skal søges ad denne Vej eller en anden Vej. Det var dette Aar Bemærkninger, jeg ønskede at fremsætte om Lovforslaget.

Bilshme: Det foreliggende Lovforslag var allerede forelagt i forrige Samling. Det Udvalg, til hvilket det var henvist, fik det ikke gennemført, fordi der stillede sig forskellige Betænkkeligheder for Udvalget med Hensyn til Afsluttelsen af Loven, Betænkkeligheder, som allerede nu til Dels ere komne frem. Desuden voldte den daværende Trafikministers Skydom og andre Omstændigheder, at vi vanskelig kunde komme frem, tilmed da vi samtidig havde under Behandling den vidtløftige Lov om Jærnbanetaksterne. Naar Lovforslaget nu er forelagt igen i noget forandret Skikkelse, skal jeg bemærke, at saaledes som det i sin Helhed foreligger her, er det i det væsentlige stemmende med de hidtil gældende, i sin Tid administrativt ordnede Politiregler for Jærnbanerne, men at der dog er forskellige Punkter, saaledes som det ogsaa er blevet fremdraget af de to ærede sidste Talere, som man maa stille sig noget betænkkelig ved at fastslaa som Lov. Jeg skal for det første bemærke, at jeg synes, der er enkelte Ting, som ere overflødige. Offentlige Overtørsler, der ikke ere forsynede med Lukningsapparater, maa ikke passeres, naar Tog kan ses eller høres at nærme sig. Det er dog altid noget, som vanskeligt lader sig bestemme, naar det kan siges, man har hørt et Tog, og det maa dog synes at være en Selvfølge, at man maa kunne forudsætte, at Folk ikke gaa over, naar de have Udset til at blive tørte over. At ingen maa holde stille paa Overgangene, er noget, der selvfølgelig kan paabyrdes ved Opflag paa Banerne. At man ikke maa føre Blove, Harver og Træstammer eller føre Kreaturer over uden med særlig Forsigtighed, er jo ogsaa temmelig indlysende. I § 5 staar: „Ingen maa foretage Udgravninger i faretruende Nærhed af Statsbanedriftens Grund eller Havnespor“. Det er ogsaa et ubestemt Udtryk, hvad der er faretruende i saa Henseende. Jeg antager, at Statsbanen der maa komme ind under den almindelige borgelige Lovgivning, og maa kunne værge sin Ret lige saa vel som enhver Mand. Bestemmelserne om, i hvad Afstand man skal holde fra Skinnerne, at man skal holde i mindst 20 Fods Afstand, naar et Havnebanetog passerer tværs over en Vej, er dog vanskelig at overholde, Folk ville jo nok holde sig af Bejen, og der er jo i Reglen Tilshynsmænd,